

2 / 3

Written by பி.இரயாகரன்

Saturday, 07 July 2012 19:54 -

முபிவுக்கு வந்ததை, இந்த ருசிய எழுத்தாளன் தனது விடுதலை என்கின்றான். இது எந்த வர்க்கத்தின் கதை என நாம் சொல்வதை விட அவனின் நோபல் பரிசு மலேமும் உறுதியாகக்கூகின்றது.

நோபல் பரிசு என்பது துரோகத்தனத்துக்கும் சூரண்டலுக்கும் மனித விரோதத்துக்கும் பெரும் பணக்கார சூரண்டல் ஆட்சியாளர்களால், மதவாதிகளால், பிரபுகளால் வழங்கப்படும் அத்தாட்சியாகும்.

சூரண்டலைக் கோருவது பாட்டாளிவர்க்க சமூகத்தில் எப்போதும் மனித விரோத சபெல் தான். இதனைக் கோருவது மனித உரிமையல்ல. இதனை எதிர்க்கும், காப்பாற்றும் எல்லா எழுத்தாளர்களும், குரல்களும் உண்மையில் மனித விரோதிகளின் கட்டாளிகள். இவர்களை வரேறுப்பது தான் இன்றைய வரலாற்று கடமை.

இனி அடுத்த எழுத்தாளர் ப. வி. சிறிநங்கனின் கரடி விடுகையைப் பார்ப்போம். 'இலங்கையில் தசேய விடுதலைப் போராட்ட விளைவால் தமிழ்மொழி பற்பல மாற்றங்களோடு வளர்வதுவாகிறது வள்ளிடமலை. " என எடுத்துக்கூறும் சிறிநங்கன் அந்த வள்ளிடமலையைக் கொஞ்சம் எழுதியிருக்கலாம். தமிழ்மொழி வளர்ச்சியை எங்கே தமிழீழப் போராட்டம் வளர்த்து எடுத்தது. இராணுவதாக்குதல் எல்லாம் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியாகி விடுமா? மொழி வளர்ச்சி என்பது இலங்கையில் தயேமானமாகி உள்ளது. தமிழ்மொழிக்கல்வி என்பதும், அதன் மீதான வளர்ச்சி என்பதற்கும் தவேை அடிப்படையான அரசியல் பார்வையாகும்.

இவ் அரசியல் பார்வை ஓடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலையை உள்ளடக்கிய ஒரு பார்வையில் மட்டும் தான் சாத்தியம். ஏன் முதலாளித்துவ தசேய எல்லைக்குள் செய்கக்கூடிய தமிழ் சீர்திருத்தம் கூட இன்றித் தான் இன்று இலங்கைத் தசேய விடுதலைப் போராட்டம் சீரழிகின்றது.

எல்லாம் சூத்த இராணுவாதக் கண்ணோட்டம். அதுவே போராட்டமாக மாறிய பின் எப்படி தமிழ் வளர் முடியும்.